

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/232/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8811208568
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8811208568.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Branislava Brezu v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovanej N. K., nar. XX. X. XXXX, bytom C.. X. N. XX/XX, XXX XX G. Y. L., zastúpenej opatrovníčkou: J. C., pracovníčkou Okresného súdu v J. za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO : 42 176778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, AK - so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 7, o zaplatenie 209,96 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, č.k. 4C288/2011-119 z 13.6.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovaným.

Priznáva náhradu trov odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 33,28 eur, ktoré je povinný zaplatiť žalobca na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Ambróza Motyku, advokáta v Stropkove v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Zaviazal žalobcu uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 99,04 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že účastníci uzavreli zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VÚBasic, keďže právnym predchodcom žalobcu bola VÚB a.s. Bratislava. Zároveň žalobca predložil aj dohodu o uznaní dlhu a o dohodu o splátkovom kalendári. Táto dohoda bola uzavretá 5.3.2009 a vykazovala známky formulárovej dohody, kde v bode 3.1. dohody je uvedené, že žalovaná má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťah spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré nadväzujú bezprostredne na spotrebiteľskú zmluvu a to teda dohoda o uznaní dlhu a splátkovom kalendári. Režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy je definovaný v čl. 3 ods. 2 Smernice č. 93/13 EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmluvách. Je nelogické ak by spotrebiteľ mal vedomosť o stave veci, mal záujem podpísať dohodu o uznaní záväzku a tým predĺžiť premlčaciu dobu. Išlo o znevýhodnenie spotrebiteľa výlučne v prospech dodávateľa. Uznanie záväzku bolo vykonané na predtlačí žalobcu pričom listina označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku môže u bežného občana s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu, v snahe zabrániť postihom a urovnať záväzky s druhou stranou. Súd

prvého stupňa podrobil súdnej kontrole aj zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania. Konanie žalobcu tak ustálil ako konanie v rozpore z dobrými mravmi v súlade so zák. č. 250/2007 Z. z.. Zámerom žalobcu bolo jednoznačne podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára o uznaní dlhu z 5.3.2009, predĺžiť lehotu na vymáhanie dlhu. Skutočnosť že žalobca sám vyhľadal žalovanú v mieste jej trvalého bydliska je nepochybná, keď ako miesto uzavretia dohody je uvedená obec trvalého bydliska žalovanej. Pôsobením príbuzných spolubývajúcich a blízkych osôb vlastne bola konfrontovaná žalovaná a to aby podpísala takúto predtlač o uznaní dlhu s cieľom, čo najskôr zabezpečiť odchod pracovníka žalobcu. Celé toto konanie možno hodnotiť ako konanie pri najmenšom špekulatívne s cieľom zabezpečenia exekučného titulu a následného vedenia exekúcie voči žalovanej na pohľadávku, ktorá je síce tvorená dlžnou istinou ku dňu postúpenia no príslušenstvom pohľadávky spočívajú jednak úroky z omeškania za niekoľko rokov, ako aj trovy konania právneho zastúpenia a to je vlastne dôsledkom čoho niekoľko násobne sa prevýšila dlžná suma, ktorú v konečnom dôsledku má uhradiť žalovaná. Ak by žalobca postupoval odbornou starostlivosťou, nepoužil by jeden formulár, ktorý obsahuje aj dohodu o splátkach ako dvojstranný právny úkon, ale zároveň aj uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon. Takýto formulár potom pôsobí na spotrebiteľa prinajmenšom metúco, pričom možno predpokladať, že toto bolo aj účelom konania žalobcu. Povolenie dlh zaplatiť v splátkach môže pôsobiť ako ústupok žalobcu voči žalovanej no jeho skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku s takýmto predĺžením premlčacej lehoty na uplatnenie nároku žalobcu voči žalovanej. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania žalobcom uplatnená pohľadávka bola splatná 30.1.2007, žaloba bola podaná 4.10.2011, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty.

Výrok o trovách konania medzi žalobcom a žalovanou bol odôvodnený ustanovením §142 ods. 1 O.s.p. a rovnako bol odôvodnený aj výrok o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. V svojom odvolaní uviedol, že ak právo dlžník písomne uznal, čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa toto až v lehote 10 rokov do dňa kedy k uznaniu došlo. Záväzok ktorý vznikol žalovanej voči žalobcovi bol riadne špecifikovaný čo do dôvodu aj do výšky. Predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Má písomnú formu s jej obsahu tieto okolnosti sú zrejmé. Žalovaná potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojený čo je uvedené v čl. 3 bod 3.1, kde sa jasne tieto okolnosti uvádzajú. Dohoda o uznaní dlhu je právny inštitút, ktorý je zakotvený v Občianskom zákonníku a právne následky uznania právu práva nastávajú priamo zo zákona. Občiansky zákonník nevyžaduje v §110 ods. 1 veta 2, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa §110 ods.1 veta 2 nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa §558 OZ. Právny účinok spojený z uznaním práva, ktorý predpokladá §110 ods. 1 druhá veta OZ t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal. V čase podpisu dohody pohľadávka žalobcu premlčaná nebola. V danom prípade teda neprichádza do úvahy zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania a navyše je nutné na daný prípad aplikovať aj ustanovenie § 558 OZ. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom žalobca považuje za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaná sa dohodla s veriteľom na splátkach a zároveň uznala svoj záväzok voči žalobcovi. Žalobca považuje takéto rozhodnutie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu žalovaného ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby ktorým bol poskytnutý úver tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takým postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň poukázal na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo1201/2009. Takýmto postupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov. Konanie žalovaného nemožno považovať za morálne a čestné a je absurdné aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Žalobca zastáva názor, že žalovaný potom, čo sa oboznámil obsahom dohody svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Na podporu týchto tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajských súdov v Žiline sp.zn 7Co 79/2013, v Nitre sp.zn, 25Co323/2012, v Prešove sp.zn. 17Co55/2013 a v Trnave sp.zn. 23Co 7/2013. Rovnako žalobca nesúhlasil ani s náhradou trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Vedľajší účastník teda Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie a Združenie na

ochranu spotrebiteľa, pritom má možnosť využiť aj určitú podporu Ministerstva. Žalobca má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktorí budú schopní poskytnúť spotrebiteľovi aj kvalifikovanú pomoc a ktorí budú v danej oblasti materiálne aj personálne vybavení a odborne kompetentní. Je potrebné uviesť, že združenie nemalo žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov usudzuje, že ide o vec spotrebiteľskú. Nebol žiaden dôvod, aby vstupoval do konania na strane žalovanej a zo strany združenia ide len o získanie finančných prostriedkov. Znova poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co 91/2012 a Krajského súdu v Bratislave 9Co 420/2012. Ďalej tiež zohráva dôležitú úlohu pri priznaní náhrady trov aj účelnosť vynaloženia týchto trov. Tým, žeby súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nedošlo by k porušeniu základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené. Účelnosť je vlastnosť ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade keď neprekračuje jej medze a vyplýva zo zákona. Tiež nie je vylúčené, aby spotrebiteľovi poskytla právnu pomoc priamo právnická osoba. Navrhol preto napadnuté rozhodnutie zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu resp. ho zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov, ktoré pozostávali stov právneho zastúpenia tak v základnom konaní ako aj odvolacom konaní. Tak vo vzťahu žalovanej ako aj vo vzťahu vedľajšiemu účastníkovi.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Vedľajší účastník sa vyjadřil k odvolaniu žalobcu s poukazom na to, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom argumentoval prečo predmetnú dohodu považoval za právne neúčinnú a posúdil ju ako nekalú obchodnú praktiku. V danom prípade použil argumentáciu vedľajšieho účastníka, ktorá je v súlade s právnymi názormi odvolacích súdov s poukazom na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov nie len Krajského súdu v Prešove ale aj Krajského súdu v Banskej Bystrici a Košiciach. V celom rozsahu súhlasí z argumentáciou súdu prvého stupňa. Vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka uviedol, že nie je namieste aplikácia ustanovenia §150 O.s.p. resp. 150 ods.2 O.s.p.. Totiž z dôvodovej správy k ustanoveniu §150 ods. 2 O.s.p. účinného od 15. 10. 2008 vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach z nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprimeraných trov ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprimerané. Je to upravené aj v ustanovení nariadení EP Rady ES č. 861/2007 kde v tzv. drobných sporoch ide o sumu trov konania niekoľko násobne vyššiu ako samotná pohľadávka. V tomto prípade však o takúto okolnosť nejde. Ustanovenie je potrebné aplikovať len vtedy, ak ide o trovy konania žalobcov v hromadných žalobách drobných sporov a teda nemožno ho uplatňovať na trovy konania žalovaných a v nadväznosti na to aj na trovy konania ktoré uplatní vedľajší účastník, ktorý vystupuje na strane žalovaného. Pokiaľ ide o účelnosť trov právneho zastúpenia združenia bola prekonaná táto argumentácia už rozsiahlou judikatúrou Slovenských odvolacích súdov načo poukázal na množstvo rozhodnutí v obdobných právnych veciach a citoval v týchto rozhodnutiach práve argumentáciu odvolacích súdov vo vzťahu k účelnosti a oprávnenosti trov konania na strane vedľajšieho účastníka. Ďalej poukázal aj na to, že je nepochopiteľné a zarážajúce, že žalobca ako silná a bohatá nadnárodná inkasná spoločnosť, ktorá sa v súdnych konaniach bez akýchkoľvek rozpakov necháva právne zastupovať silnou advokátskou kanceláriou, upiera právo na právne zastupovanie bezmajetnému združeniu na ochranu spotrebiteľa. Žalobcovi zjavne prekáža v konaní rovnocenný súper, keďže spotrebiteľia v nedávnej minulosti boli neinformovaný a rezignovaný a vôbec sa vo veci nebránili. Z čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmluvách uvádza sa, že členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľom zo strany predajcov alebo dodávateľov. Žalobca si zrejme nevšimol, že práve činnosť vedľajšieho účastníka mala v konečnom dôsledku za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Poukazuje na to, že pôsobenie združenia ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa v konaní, je dostatočným účinným prostriedkom zabrániť dodávateľovi porušovať spotrebiteľské práva. Preto navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a pokiaľ išlo o náhradu trov konania uplatnil si náhradu trov za jeden úkon právnej služby a t.j. podanie odvolania z hodnoty sporu vo výške 19,92 eur podľa §13a ods.1 písm. c vyhlášky č.655/2004 Z.z. a režijného paušálu vo výške 7,81 eur §16 ods.3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a 20 percentnej DPH vo výške 5,55 eur spolu teda trovy odvolacieho konania uplatnil vo výške 33,28 eur.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie ktorému predchádzalo v zmysle zásad uvedených v §212 ods. 1.2. O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Podľa §214 ods.2 O.s.p. a zistil, že odvolanie

žalobcu nie je dôvodné. Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a na základe takto zisteného skutkového stavu dospel aj k správne právnemu záveru. Na týchto zisteniach sa v priebehu odvolacieho konania nič nezmenilo.

V predmetnom konaní bolo nepochybne zistené, že právny predchodca žalobcu VÚB a.s., Bratislava uzavrela so žalovanou dňa 6.9.2004 zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VÚBasic. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 12. 4. 2007 žalobca nadobudol od právneho predchodcu VÚB a.s., Bratislava pohľadávku voči žalovanej. Dňa 29.1.2007 bola daná výpoveď zo strany žalobcu. Žalovaná uzavrela so žalobcom dohodu dňa 5.3.2009 bola uzavretá dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu, kde bolo dohodnuté mesačné splátky 70 eur vždy k 20 dňu v mesiaci počnúc 20.3.2009 v celkovej sume 2108,82 eur. Číslo zmluvy uzavretej medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bol 1886388159, kde istina bola 417,80 eur. Príslušenstvo pohľadávky spolu s nákladmi na konanie predstavovalo sumu spolu 2108,82 eur.

Podľa ustanovenia §497 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť "úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2004, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; 3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. 4)

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa mohlo právo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k odstúpeniu od zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu v dôsledku nedodržania splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý medzi účastníkmi konania k 29.1.2007, došlo k zrušeniu zmluvy od začiatku. Na základ toho následne nárok voči žalovanému bol postúpený na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky z 12.4.2007. Teda po postúpení pohľadávky, žalobca uzavrel so žalovaným dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu. Túto dohodu možno hodnotiť ako skutočnosť, kedy v záujem žalobcu v dôsledku využitia mylných informácií došlo k predĺženiu premlčacej doby, a to aj za situácie, že žalovaný o tejto skutočnosti nemal vôbec vedomosť. Z predloženého dôkazu, teda dohody o uznaní dlhu a uzavretí splátkového kalendára vyplýva, že

skutočnosť, že dlh je premlčaný nevyplýva zo zásady ustanovení, ktoré v tejto dohode sú uvedené v čl. 1,2 a bod 3.1, kde sa uvádza medzi kým bola táto dohoda uzavretá, v akej výške, z akého dôvodu a v akých splátkach a až v ďalšom texte tejto dohody žalobca uviedol okolnosť týkajúcu sa premlčania tohto nároku. Išlo pritom o formulár, ktorý žalobca používa v nespočetnom množstve obdobných právnych vzťahov. Táto okolnosť spôsobuje posúdenie uznania dlhu a predloženej dohody vo vzťahu k dlžníkovi za nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 a tiež konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. To je okolnosť, na ktorú je potrebné prihliadať podľa § 3ods. 1 OZ a tým aj považovať takýto právny úkon za neplatný podľa § 39 OZ. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca ako poskytovateľ služby, ktorý nadobudol takúto pohľadávku titulom zmluvy o poskytnutí úveru zasiahol do práv spotrebiteľa, teda žalovaného. Postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a je potrebné uplatnenú námietku premlčania v lehote 3 rokov zo strany vedľajšieho účastníka akceptovať.

Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý dôsledným spôsobom sa oboznámil so základnou zmluvou, odstúpením od zmluvy, postúpením pohľadávky i dohodou o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára. Všetky tieto listinné dôkazy tak slúžili pre dostatočne zistený skutkový stav a súd prvého stupňa teda aj správne vec posúdil. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, že už nadobudol postúpenú pohľadávku, a preto nie je možné poskytnúť žalovanému ochranu s titulom spotrebiteľského vzťahu, ale ide už len o vzťah medzi veriteľom a dlžníkom a je potrebné na základe tohto aj vo veci rozhodnúť.

Preto pokiaľ išlo o vec samú, teda v merite vecí odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Pokiaľ išlo o výrok trov konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom rovnako odvolací súd poukazuje na správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa po doplniacom uznesení, kedy bol špecifikovaný nárok tohto účastníka konania, ktorý vystupoval ako vedľajší účastník na strane žalovaného v sume 99,04 eur. Možno prisvedčiť okolnostiam, ktoré uviedol súd prvého stupňa ako dôvody, prečo takto rozhodol, teda mal vedľajší účastník ako samostatne procesný subjekt nárok na náhradu trov, keďže bol v konaní úspešný a v celom rozsahu sa odvolací súd s týmto rozhodnutím stotožňuje.

Zároveň tiež poukazuje na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré už obdobný nárok bol posudzovaný a priznaný ako dôvodný možno prisvedčiť, že aj vedľajší účastník ako združenie na ochranu práv spotrebiteľa má právo podľa § 47 ods. 3 Ústavy SR na to, aby bol v konaní riadne zastúpený. Na tom nič nemení, či samotné združenie zo svojich členov má osoby s právnickým vzdelaním, resp. možné iné alternatívy poskytnutia právnej služby takémuto združeniu. Združenie má samostatné procesné postavenie, vlastné práva a povinnosti a nepochybne jedným z práv je aj právo na správne zastúpenie.

Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa (doplniace uznesenie) ako vecne správne aj vo vzťahu k výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.. Vedľajšiemu účastníkovi boli priznané aj trovy odvolacieho konania podľa § 14 ods. 1 písm. b/ advokátskej tarify č. 655/2004 Z. z., z hodnoty sporu za jeden úkon právnej pomoci prináleží odmena 19,92 eur a 7,81 eur režijný paušál, + 20% DPH je 5,55 eur a spolu tak trovy právneho zastúpenia za úkon, t.j. vyjadrenie k odvolaniu žalobcu vo výške 33,28 eur priznal v celom rozsahu. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.